

ת"פ 11949/12/16 - מדינת ישראל נגד ח ב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 11949-12-16 ישראל נ' ב(עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: ח ב (עציר)

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדו, שאלה עיקריהן:
הנאשם מתגורר עם אחיו בבית אמו השייך ל"עמיגור", ברחוב (להלן: "הדירה"). בתאריך 29.11.16 בסמוך לשעה 23:00, בעת ששהה לבדו בדירה, החליט הנאשם להצית את הבית, מסיבה שאינה ידועה למאשימה. הוא הצית בסלון הדירה פריט לבוש באמצעות מצת ולאחר שהאש אחזה בבגד, הוא שילח באמצעותו אש בפריטים נוספים. האש התלקחה בסלון והנאשם ברח מהדירה. שכנים שהבחינו באש החלו לבצע פעולות כיבוי ושירותי הכבאות הוזעקו למקום. כתוצאה מההצתה נגרם נזק כבד לדירה ולתכולתה.
2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הנאשם הורשע בעבירה של הצתה, לפי סעיף 448 (א) רישא לחוק העונשין תשל"ז-1977.
3. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תטען לעונש של 2.5 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי לבעל הדירה שהוצתה, והנאשם יטען לעונש כהבנתו.

טענות הצדדים

1. המאשימה הגישה את המרשם הפלילי של הנאשם, את חוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה עליו על ידי הפסיכיאטר המחוזי, את חוות הדעת של מומחה השריפות, ופסיקה. תיארה את נסיבות המקרה; עמדה על הערכים המוגנים בעבירת ההצתה; על נסיבות ביצוע העבירה ובהן הנזק שנגרם ושיכל להיגרם; וטענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל- 6 שנות מאסר.
- אשר לעונש הראוי לנאשם, טענה, כי בנסיבות המיוחדות של תיק זה, בהתייחס למצבו הנפשי של הנאשם - הגם שחוות הדעת הפסיכיאטרית קבעה כי הוא כשיר לעמוד לדין - יש מקום לתת משקל ליכולתו של הנאשם להבין את הפסול שבמעשיו, ובהתחשב בכך להטיל עליו 2.5 שנות מאסר בפועל - עונש החורג לקולא ממתחם העונש ההולם לו טענה - מאסר על תנאי ופיצוי לבעל הדירה.
2. ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם הוא אדם מוכה גורל. בן 50, מעולם לא התחתן. מוכר מזה שנים רבות למערכת בריאות הנפש. לוקה בהפרעה סכיזואפקטיבית שהיא נגזרת של סכיזופרניה. ברקעו, תחלואה כפולה, בשל שימוש בסמים ובנייס גאי. במהלך חייו אושפז יותר מארבעים אשפוזים פסיכיאטריים. משפחתו קשת יום וכוללת 12 אחים ואחיות. הוא גדל במצוקה קשה, חברתית

וכלכלית. כיום הוא ערירי. אחיו שעמו התגורר בדירה נפטר לפני כחודש. לאחר שחרורו מהכלא, הוא צפוי לשוב לאותה הדירה ולהתגורר בה בגפו. אמו שוהה במוסד סיעודי. יש לנאשם שני אחים נוספים, האחד עבריין הנכנס ויוצא מבתי כלא, ועם השני הוא איננו מסתדר. הנאשם מתקיים מקצבת נכות של המוסד לביטוח לאומי. בעברו הפלילי עבירות רכוש ואלימות, ועבירות מין בעבר הרחוק. בשנים האחרונות הוא הורשע בעבירות שוד בנק על ידי הצגת פתק. טען, כי תסקירי שירות המבחן שניתנו על הנאשם לאורך השנים התייחסו אליו כאדם בעל מיומנויות נמוכות לפתרון משברים, עם נטייה למצוא פתרונות מיידים מבלי לבחון את השלכות מעשיו. הפנה לפסיקה, במסגרתה נקבע מתחם עונש הולם הנע בין שנה לשלוש שנות מאסר. עוד טען, כי אין הסבר למעשה ההצתה של הנאשם, ובסופו של יום לא נגרם נזק לאחרים או לרכוש של אחרים.

אשר לפיצוי, טען, כי אין לנאשם כל רכוש ואין לו יכולת לשלם. הנאשם אמר שמאס בחייו, ושעם שחרורו מהכלא הוא רוצה להתחתן, להקים משפחה ולהופיע כזמר.

חוות הדעת הפסיכיאטרית

במסגרת הליך המעצר הופנה הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית אצל הפסיכיאטר המחוזי. בחוות דעת הפסיכיאטר המחוזי, שניתנה בחודש דצמבר 2016, צוינו בין היתר הדברים הבאים - הנאשם בן 50, רווק. מתגורר בבית אמו. אינו עובד. מתקיים מקצבת נכות מהביטוח הלאומי. מוכר לשירותי בריאות הנפש מזה שנים רבות מאשפוזים חוזרים. אובחן כלוקה בהפרעה סכיזואפקטיבית, בעל הפרעת אישיות דיסוציאלית ושימוש לרעה בסמים. עבר יותר מ-40 אשפוזים במוסדות פסיכיאטריים שונים בארץ, כולל אשפוזים על פי צווי הסתכלות. היה מעורב במספר עבירות רכוש. ניסיונות לשלבו במסגרות שיקומיות כשלו עקב היעדר שיתוף פעולה מצדו. אושפז לאחרונה לפני כשנה ושמונה חודשים, לאחר ששיקר לרופאים על ניסיון אובדני שביצע. מסר שעשה זאת כי לא היה לו כסף להגיע הביתה. לפני כחמישה חודשים שוחרר ממאסר של 14 חודשים בגין ניסיון שוד. בנוסף, ציין כי השתמש בסמים מסוג "נייס גאי" בתדירות יומית ובשבוע הסמוך לעבירה המיוחסת לו. לגבי העבירה, טען, שהיה "דיכאון", רצה להגיע לבית החולים וביקש מהשכנה להזמין לו אמבולנס. היא סירבה לעזור לו ומרוב עצבים הוא הצית את הבית. בהמשך, שינה את גרסתו וטען ששמע קול של אלוהים שאמר לו להצית את הבית ואז מסר שהקול היה מתוך שינה. בנוסף, סיפר, כי התעצבן על אחיו שמכר חפצים מהבית ללא רשותו.

להתרשמות הפסיכיאטר המחוזי, במהלך ביצוע העבירה לא היה הנאשם במצב פסיכוטי. הוא היה מסוגל להבחין בין טוב לרע ובין מותר ואסור, ואין קשר בין מחלתו אשר אובחנה בעבר, ונמצאת כרגע בהפוגה, למעשה בו הואשם. כיום, במצבו הנפשי הנוכחי, אינו זקוק לאשפוז ומסוגל להשתתף בהליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

דין והכרעה

1. החום הרב המופק בתהליך הבעירה, זמינותם של חומרים בעירים, נטיית ההתלבות של האש, ההתפשטות המהירה שלה, כח האיכול וההרס של החום, פגעי העשן הנוצר מהאש, והקושי להתקרב אל האש ולכבותה, הופכים את האש לתופעה מסוכנת מאוד שבכוחה לגרום נזקי רכוש וגוף קשים.
2. האמצעים הדרושים להבערת אש פשוטים ומצויים בהישג יד לכל.
3. ניתן לומר שהאש היא אמצעי ההרס המסוכן ביותר הזמין לכלל.
4. מאפיינים אלה מחייבים ריסון והרתעה, ואכן, העונשים הקבועים לעבירת ההצתה - 15 שנות מאסר ובנסיבות מסוימות 20 שנות מאסר - הם מהחמורים ביותר.

5. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה כאן הם בין היתר, שמירת הרכוש ושמירת החיים והגוף. בנסיבות, מידת הפגיעה בערכים אלה הינה משמעותית.

6. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הצתה של בתי מגורים, הינה של חומרה. "בשנים האחרונות ניתן לזהות מגמה של החמרה בהתייחסות לעבירת ההצתה, ובית משפט זה אף התבטא בדבר הצורך בענישה מרתיעה כאשר לביצוע העבירה קדם תכנון מוקדם, וכאשר גלום במעשה סיכון לחיי אדם ולרכוש" - ע"פ 8125/15 **דמיטרי פרוקופנקו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.04.2016)

"רבות נכתב על חומרתה של עבירת ההצתה, עליה נאמר כי "ראשיתה גפרור, ואחריתה עלולה להיות שערי מוות" (ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.3.2007)). הסיכון הגלום בעבירת ההצתה הינו מובן לכל, וכפי שנקבע בע"פ 2599/07 קריין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.4.2007): "טבעה של הצתה שראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה, הוא עניין שלמצית, בדרך כלל, אין שליטה עליו. מכאן חומרתה היתרה של עבירה זו, ועל כן חייב העונש הנגזר בצידה לתת מענה לשיקולי גמול, מחד, והרתעת הרבים, מאידך". - ע"פ 6099/15 **נסים אלביליה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 02.03.2016)

"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה [ראו: ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.11.2012) פסקה 3 (להלן: עניין סורי)]. המחוקק ביטא חומרה זו משהעמיד את העונש המרבי לצידה של העבירה על 15 שנות מאסר ו-20 שנות מאסר כאשר היא מבוצעת בנסיבות מחמירות, בין היתר כאשר מטרת ההצתה היא פגיעה בחיי אדם. בהתאמה לכך, גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת הענישה בעבירות ההצתה היא כי, ככלל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשית עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים יחדיו [ראו: ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.10.2013) פסקה 9; ע"פ 1846/13 עמאש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.12.2013) פסקה 11]-". ע"פ 1414/15 **מדינת ישראל נ' אלון אבוש פדר** (פורסם בנבו, 15.04.2015).

7. העונשים המוטלים על עבירת ההצתה מושפעים מהנסיבות הקונקרטריות וממידת סיכון האינטרסים המוגנים - בפועל ובכח.

8. בית המשפט העליון התייחס למאפיינים שונים של עבירות ההצתה ודירג אותם על פני סולם החומרה -

"... בתוך מדרג זה ניתן להצביע על מדרגי ביניים של חומרה, מה שיכול להסביר את הסיבה לכך שהענישה הנלווית לעבירת ההצתה אינה אחידה ונעה על סקאלה רחבה (ע"פ 9226/11 גוזלנד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (8.10.2013)): הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש... . מובן כי

בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה. - ע"פ 4036/13 מובארכ אמארה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.10.2014).

9. בע"פ 6099/15 נסים אלביליה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 02.03.2016) בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער על חומרת העונש שהוטל עליו- **43 חודשי מאסר בפועל** והפעלת מאסר על תנאי של 12 חודשים ובסה"כ 55 חודשי מאסר בפועל - וקבע שמתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט המחוזי - **25 עד 50 חודשי מאסר** - ראוי וחלקו התחתון אף מקל עם המערער. באותו מקרה המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת הצתה. הוא חשד כי דודו גנב כסף של אביו, התעמת עמו במהלך אירוע משפחתי ולאחר ששתה משקאות אלכוהוליים, אמר לו כי ישרוף את ביתו. מאוחר יותר באותו לילה הוא הגיע לבית דודו והצית בו אש. כתוצאה מכך, חדר השניה נשרף כליל, גג הבית קרס, ונגרמו נזקי פיח רבים ביתר חלקי הבית.

בע"פ 4165/14 מאיר תורג'מן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.09.2014) דובר במערער שהכיר את המתלוננת ונהג לבקר בדירתה ואף ללון בה. בבוקר האירוע התגלע ויכוח בין המערער למתלוננת ובעקבותיו החליט המערער להצית את דירת המתלוננת. הוא הצטייד בבקבוק בנזין, הגיע לדירה, ווידא כי אין בה איש, שפך בנזין, הצית נייר והשליכו לתוך הדירה. אש התלקחה בחלון ובסלון הדירה. שוטרים שעברו במקום הבחינו באש והזעיקו צוותי כיבוי שהגיעו וכיבו את האש. כתוצאה מהמעשה, נגרמו נזקים לדירה ולתכולתה, שהוערכו בסך כולל של 6,561 ₪. המערער הורשע בעבירת הצתה ונדון בין היתר ל- **25 חודשי מאסר בפועל** והופעל נגדו מאסר על תנאי, במצטבר ובחופף, **ובסך הכל הוטלו עליו 28 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון התחשב בנסיבותיו ובמגבלותיו האישיות של המערער; בכך שבטרם ההצתה הוא בדק כי אין איש בבית; ובהסכמת המדינה לחפיפה מלאה של המאסר על תנאי שהופעל; וקבע כי המערער ישא **22 חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלת התנאי**. תוך ציון שהעונש שנקבע למערער בבית המשפט המחוזי אינו חמור.

בע"פ 13/1908 דוד אזולאי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2014.07.03) המערער איים על אמו ותקף אותה. לאחר מכן, הוא הגיע לביתה, הצית גרביים, זרק אותם לארונות וגרם לשריפה של ממש בבית, בשעה שאחותו ישנה בו, ונמלט. הוא הורשע לפי הודאתו בעבירות הצתה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. בית המשפט המחוזי קבע **שמתחם העונש ההולם** לעבירת ההצתה הוא **4 עד 8 שנות מאסר** ומתחם העונש ההולם לעבירות התקיפה והאיומים הוא 8-16 חודשי מאסר. בסופו של דבר נגזרו על המערער **5 שנות מאסר בפועל** והופעלו מאסרים על תנאי, כך שעונשו עמד על **6 שנות מאסר בפועל**. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו וקבע-

"מבלי להקל ראש כהוא זה בחומרת העבירות, שהרי עסקינן בהצתה - עבירה שראשיתה ידועה אך לא סופה, והיא ראויה לענישה מחמירה (ע"פ 5960/13 מדינת ישראל נ' עון (13.3.14)); ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל (2007)), סבורים אנו כי בנסיבות המקרה היה **מתחם הענישה ההולם בעניין ההצתה בטווח שבין שלוש לשש שנות מאסר**, ובעבירות האחרות - כפי שקבע בית המשפט קמא. אנו רואים להעמיד במכלול את עונש המאסר בפועל על העבירות בתיק זה על **ארבע שנות**

מאסר".

בע"פ 7139/13 טרפה צקול נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.1.14) המערער התגורר בחדר בבית מגורים בו התגוררו דיירים נוספים. הוא הצית אש בחדר - באמצעות מצת וסדין - וברח מהמקום. כתוצאה מכך נשרפו כליל החדר וגג הרעפים ונגרם נזק לבית.

בית-המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר וגזר עליו **24 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון קבע כי בהתחשב בין היתר בכך, שמעשה המערער לא היה מתוכנן; הוא לא השתמש במאיצי בעירה; הנזק שנגרם מהאש היה מתון; עובר למעשה, המערער ווידא שאין איש במבנה; בעת ביצוע המעשה המערער היה שרוי במצב נפשי קשה וכאשר אחד הדיירים ניסה לחלצו מהחדר הבוער, הוא דחה אותו וסגר בפניו את חלון החדר; הרי שמתחם העונש ההולם הוא של **שנה עד שלוש שנות מאסר**. בהתחשב בנסיבות חייו הקשות של המערער, בנטילת האחריות והבעת הצער שלו, ובכך שהוא עצמו נפגע במהלך ביצוע המעשים, עונשו הועמד על **18 חודשי מאסר בפועל**.

10. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה -
- א. הנאשם ביצע פעולות יזומות ומכוונות בתהליך הצתת הדירה, ואולם בכתב האישום לא נטען כי הוא תכנן מראש להצית את הדירה ובפועל הוא השתמש במצת ובבגד שהיו בדירה בלבד ולא עשה שימוש בחומרים מאיצי בעירה. בנסיבות, יש להניח לטובתו שמעשהו היה פרי התפרצות רגעית, ספונטאנית.
- ב. הנאשם ביצע את המעשה בעצמו, לבדו, ללא מעורבות אחר.
- ג. כתוצאה ממעשה הנאשם, נגרם נזק כבד לדירה ולתכולתה.
- ד. לולא פעולות הכיבוי של השכנים ושל כוחות שירותי הכבאות שנזעקו למקום, הדירה יכלה להישרף כליל.
- ה. הדירה שהנאשם הצית היא דירת קרקע השייכת לחברת "עמיגור", בה התגוררו הנאשם ואחיו. בזמן ההצתה הנאשם היה בדירה לבדו. מצד אחד יש לזקוף לחומרה את גרימת הנזק לדירת "עמיגור", ומנגד, להתחשב בכך שמדובר בדירת קרקע ולא בבית דירות שהצתה באחת הדירות מסכנת ישירות את הדירות האחרות, ושבזמן ההצתה הנאשם היה בדירה לבדו, כך שלא נשקפה סכנה ממשית לפגיעת גוף באחרים.
- ו. כתב האישום איננו מציין את מניעי הנאשם לביצוע העבירה.
- ז. הנאשם סובל מהפרעה סכיזואפקטיבית והוא בעל הפרעת אישיות דיסוציאלית ושימוש לרעה בסמים. בעברו למעלה מ-40 אשפוזים במוסדות פסיכיאטריים שונים. העובדה שהוא הצית את הדירה בה הוא עצמו התגורר, ללא כל מניע הגיוני נראה לעין, משתלבת בתמונת נתוני אישיותו. התביעה מקבלת את ההנחה שמצבו הנפשי של הנאשם פגע ביכולתו להבין את הפסול שבמעשהו וטוענת כי נסיבה זו מצדיקה להטיל על הנאשם עונש החורג לקולא ממתחם העונש ההולם הנטען על ידה.

סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין, מאפשר לבית המשפט בנסיבות מתאימות להתחשב ב"יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו...". התחשבות זו היא לעניין מתחם העונש ההולם ולא רק לעניין העונש המתאים לנאשם.

11. הסנגור ביקש ללמוד מע"פ 7139/13 טרפה צקול נגד מדינת ישראל, שהוזכר לעיל, בו נקבע מתחם עונש הולם של שנה עד 3 שנות מאסר על הצתת חדר בדירת מגורים, על מתחם העונש ההולם שיש לקבוע בענייננו.

אכן, מרכיבים מסוימים המתקיימים בשני המקרים, דומים, כולל העובדה המרכזית שבשני המקרים מדובר בנאשמים בעלי "רקע נפשי". אולם, בעניין טרפה, בית המשפט העליון שקל לקולא לעניין מתחם העונש ההולם, בין היתר, את העובדה שהנזק שנגרם מההצתה היה נזק רכושי מתון יחסית, ואת העובדה שבעת ביצוע המעשה היה הנאשם במצב נפשי קשה ושהתמונה העולה מהראיות הינה שהמעשה בוצע מתוך ייאוש וזעקה לעזרה.

בענייננו, הנזק שנגרם לדירה שהוצתה ולתכולתה, כבד, ומצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה - למרות ההפרעה הנפשית שלו - אינו כשל הנאשם במקרה הנ"ל.

12. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירת ההצתה שביצע הנאשם, הוא בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

13. לנאשם עבר פלילי הכולל הרשעות בעבירות אלימות, רכוש ומין, והוא ריצה מספר עונשי מאסר לתקופות לא מבוטלות.

14. בגזירת עונשו של הנאשם אני מתחשב בין היתר, בפגיעה המיוחדת של המאסר בנאשם, על רקע מצבו הבריאותי - הגם שמבחינות שונות הוא מטופל בכלא טוב יותר מאשר בביתו, שם הוא חי כערירי והוא די מוזנח; בהודאת הנאשם; ובנסיבות חייו הקשות.

15. בסופו של דבר, השאיפה היא שהעונש המוטל יהלום את חומרת מעשה הנאשם בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. כאן, חומרת המעשה ומידת האשם מושפעים גם מכושרו המנטלי של הנאשם ומרמת הבנתו ושיקול דעתו בנוגע למעשהו ולמשמעויותיו, ובהתאם לכך הם מוקהים במידת מה. ומנגד, הנאשם מבחין בין טוב לרע, מבין שמעשהו פסול, והוא מבצע פעם אחר פעם מעשים פליליים הפוגעים בזולת. הוא צריך להפנים שעל מעשה אסור משלמים מחיר. ובפועל הוא איננו אדיש לשלילת חירותו ומבטא את חוסר הנחת שלו מהמצב, כך שנראה שעונש מוחשי עשוי להרתיע אותו, לפחות לתקופה מסוימת, מלשוב ולבצע עבירות.

16. נוכח כל האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים-
א. 24 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת הצתה.

17. יכולת ההשתכרות של הנאשם נמוכה ביותר אם בכלל, והנאשם אינו זוכה לתמיכה כלכלית מצד משפחתו. אין לו רכוש ומצבו הכלכלי כבי רע. חיובו בפיצוי יהיה בבחינת ברכה לבטלה.

18. ניכר שהנאשם זקוק לסיוע בחיי היומיום, לפחות בכל הנוגע להתמדה בנטילת הטיפול הרפואי שלו. בנסיבות, יש מקום לשקול בדיקתו על ידי פסיכיאטר עובר לשחרורו מהמאסר, בהקשר להוראה לטיפול מרפאתי במסלול האזרחי של החוק לטיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991.

זכותערעורטוך 45 יוםמהיום .

ניתן היום, י"א כסלו תשע"ח, 29 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.